

Magyar Zoltán
országgyűlési képviselő

Országgyűlési Kérdés
Szám: K/3479
Éves: 2015. évi 28.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok benyújtani az Emberi Erőforrások Minisztériumát vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„A munkavállalók megbecsülésének hiánya a győri Rábánál is?”

címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

A „rendszerátalakítás” egyik negatív hozománya, a munkavállalók hatékony érdekvédelmének megszűnése, a siralmas állapotokat tovább rontotta egy csupán irányelveket tartalmazó, nem pedig határozott védelmet nyújtó Munka törvénykönyvének elfogadása. A dolgozó emberek kiszolgáltatása a multiknak minden korábbi mértéket túlszárnyal, tevékenységük folyamán mindent fontosabbnak tartanak a munkavállalók érdekeinél. Természetesen itt sem lehet és nem is szabad minden céget egy kalap alá venni. Ugyanakkor az állampolgárok joggal várják el, hogy az állami tulajdonban vagy azzal is rendelkező cégeknél, fokozott figyelem irányuljon a munkavállalók felé. Jogosan teszik fel az itt dolgozók a kérdést, hogy vajon mikor jön el a minőségi munkáért, minőségi béreket és megbecsülést nyújtó vállalkozások időszaka? Ahol a magyar embereket nem kihasználják, hanem tiszteletben tartják és csak az elvárható mértékig korlátozzák. Igen, a multiknál javarészt ma nem ez a helyzet. De, hogy hasonló állapotok jellemzik a magyar állam többségi tulajdonában lévő vállalatokat is, az talán még felháborítóbb. Határozott véleményünk, hogy pont az államnak kellene ilyen esetekben példát mutatnia! Tisztelt Miniszter Úr, kérem, engedje meg, hogy a következőkben

megosszam Önnel egy hozzám beérkezett levél néhány sorát, melyet a Rába Járműipari Holding Nyrt. egy volt dolgozója osztott meg velem.

„...Korkedvezményes nyugdíj megvonása sokkolt minket, de az még csak a történet kezdete volt. Munkaidőkeret szabálytalan alkalmazása mindennapossá vált, például a kovácsajtolók területén folyamatos 12-órás van a hét 4-5 napján.... A valamilyen ok miatt lemondott műszakot nem fizetik ki, hanem inkább később ledolgoztatják. Nevetséges bérezés jellemző az egész üzem területén.... Van olyan, aki 10 éve ott dolgozik a cégnél és heti 4 nap 12 órás műszakkal 95-105 ezer forintot kap kézhez. A plusz munkaórából levonják a ledolgozandó étkezési időt, ha pedig még mindig van maradék munkaórája azt egy évig is tologatják, mire esetleg túlóráként kifizetik vagy kiadják pihenőidőben. Ilyen fizetéseknel érthető, hogy mindenki azt szeretné, hogy a pluszmunkát kifizessék a következő fizetéssel. Van olyan üzemrész ahol mindenkinek járna - és korábban járt is - a korkedvezmény az egészségkárosító munkakörülmények miatt. Ez, mint köztudott megszűnt.... A gyárnak évek óta nincs szakmai vezetése, csak olyanok, akik több kárt okoznak, mint hasznot. ... Amikor az állam többségi részvényes lett mindenki azt várta, hogy ezeket az embereket eltávolítják a cég éléről, de nem ez történt...”

A fent vázolt konkrétumok ismeretében kérdezem Tisztelt Miniszter Úrtól:

- 1. Hogyan és mikor kívánja módosítani a Kormány a Munka törvénykönyvét úgy, hogy az valóban a dolgozó emberek érdekeit és egészségét védje?**
- 2. Mikor kíván személyes tapasztalatokat is szerezni Miniszter Úr arról, hogy milyen állapotok uralkodnak a magyar gyárakban, kiemelten az állami szerepvállalásúakat? Itt természetesen nem a bájcevejes gyárlátogatásokra gondoltam, hanem a munkavállalók vallós munkakörülményeinek a megismerésére.**
- 3. Mikor teremt példát mutatóan elfogadható körülményeket a Kormány azoknál a vállalkozásoknál, amelyekben az államnak tulajdonrésze van?**

Várom érdemi válaszát!

Budapest, 2015. február 26.

Tisztelettel:

Magyar Zoltán
Jobbik